

TÌNH THÂN

• BƯU ĐIỆN

Trên đời này, thường thường ai cũng nghĩ rằng “tiền tài, danh vọng” mới làm cho con người được hạnh phúc. Tôi không biết quan-niệm này đúng hay sai. Đối với tôi, hạnh-phúc là do biết thích nghi với hoàn-cảnh hiện tại đang có, chẳng hạn như mình có một sức khỏe tốt, không bệnh hoạn, có bộ óc sáng suốt lành mạnh, hay có một đàn con hiếu-thảo, đó là hạnh-phúc rồi. Tôi luôn luôn nghĩ rằng có được một đàn con hiếu-thảo thì cha mẹ nào không cảm thấy hạnh-phúc, cần chi đến vàng muôn, bạc vạn.

Tôi hồi tưởng lại, cách đây 33 năm, tôi mang thai lần đầu. Ngày ngày tôi cứ nhìn mấy tấm hình trẻ em đẹp treo trên tường, nào hình Guigoz, hình Sma,... để hy-vọng sanh được một đứa con giống như vậy. Nhưng than ôi, con tôi không giống các em bé ấy, trái lại, nó ốm nhom và bệnh-hoạn liên-miên. Nhiều khi tôi tự trách, lúc mang thai tôi chênh-mảng không có dinh- dưỡng đầy đủ cho

nên thai nhi bị ảnh-hưởng. Lúc tôi có thai thì nhà tôi đi du học, tôi thường lo nhớ, buồn vớ vẩn, vì cảm thấy cô-đơn.

Về phần cháu bé, có thể nói rằng tuần nào tôi cũng đem cháu đi thăm bác-sĩ, có tuần một lần, có tuần lại đi những hai lần. Chừng một tháng mà không đi thăm bác-sĩ là tôi mừng còn hơn ai cho vạn bạc. Bác-sĩ nguyên là thầy dạy tôi hồi tôi học nữ hộ-sinh, tôi đem con đến khám thường xuyên đến nỗi ông bảo cháu kêu ông bằng “ông ngoại”. Máy lần sau, cháu đến khám được miễn-phí, nếu không thì tôi cũng mệt vì lệ-phí khám bệnh. Cháu kén ăn, bệnh-hoạn, lại hay nhõng-nheo. Bú thì không bao giờ bú hết phần sữa của mình, ăn thì như mèo liếm bát, còn ngủ thì cứ khóc oè oè hoài...

Thấy tôi lo lắng quá, ông ngoại cháu thường an-ủi tôi : “Không sao đâu con, nuôi con thì phải chịu cực như vậy đó.” Còn bà nội cháu thì bảo nhỏ: “Chắc thằng này không xong quá!”. Nghĩ đến câu nói ấy, tôi càng lo sợ hơn.

Đêm đêm nhìn con nằm ngủ, tự nhiên nước mắt tôi tuôn trào ra. Tôi cảm thấy cô-đơn, lẻ-loi quá! Phải chi lúc ấy có nhà tôi bên cạnh thì đỡ khổ cho tôi muôn phần! Khi được 6 hoặc 7 tháng, cháu ăn uống khá hơn, nhưng vẫn còn ốm và hơi xí trai vì hai má bị lất sữa. Được hơn một tuổi thì sức khỏe cháu tốt dần, mà cháu lại ngoan và dễ thương đáo-để.

Cảm thấy yên-tâm hơn, tôi bắt đầu sản-xuất thêm ba cháu trai nữa. Tất cả là 4 đực rựa. Ai thấy cũng ngán. Đàn em của nó thì dễ nuôi hơn, nhưng cũng vất-vả lắm, vì tôi không thích giao con hoàn toàn cho người làm. Tôi đành nghỉ việc và ở nhà chăm con. Nhờ Trời thương, các con tôi đều ngoan và dễ dạy cả.

Nhà tôi thì lúc nào cũng nghiêm-trang mầu-mực, “trắng ra trắng, đen ra đen”, chớ không có lưng-chùng, nên các cháu đều vô nề-nếp gia-

đình, có thể nói là hơi nghiêm-khắc. Cháu lớn, mới 7 hoặc 8 tuổi, làm việc gì cũng phải làm thật kỹ-lưỡng, ngăn-nấp, để làm gương cho các em nó.

Gia-đình tôi sống thật hạnh-phúc, trên thuận dưới hoà. Nhìn các con khôn ngoan và dễ dạy, tôi thầm cảm ơn Trời Phật đã ban cho tôi điểm-phúc này. Rồi ngày tháng trôi qua, biến cố 1975 đến, gia-đình tôi cũng như bao gia-đình khác trải qua bao nhiêu thay đổi. Công việc làm ăn bị đình trệ. Chúng tôi dọn hết về ở chung cùng mẹ và gia-đình chị tôi. Một đại gia-đình gồm 5 người lớn và 7 đứa nhỏ.

Sau 1975, mẹ tôi lẫm trí nhiều thêm vì bà đã trải qua bao cuộc chiến-tranh tương-tàn, nhà tan cửa nát, nay lại thêm một lần nữa. Chị và anh rể tôi thì vừa đi làm lại vừa hội họp liên-miền, nhà tôi thì đi làm sớm mà về trễ. Còn tôi thì làm việc từ sáng đến tối, lo cơm nước cho hai gia-đình, lại còn làm thêm ở tổ-hợp để khỏi đi kinh-tế mới, và làm cả công-tác phường khóm. Có lần tôi phải đi làm đất ở Thị Nghè, có lần đi trồng khóm ở khu Lê Minh Xuân, ở luôn tại đó 3 hoặc 4 ngày. Tôi ráng sức chịu khổ về thể xác, nhưng tôi luôn luôn bị căng thẳng về tinh-thần, nhiều lúc tôi tưởng mình bị điên. Thêm vào đó, nhìn đàn con với tương-lai quá ư mù mịt, tôi thấy chẳng đành. Có lần, tôi bàn với nhà tôi: “Thôi mình đi vượt biên đi anh!” Nhà tôi bảo tôi tính sao thì tính.

Tôi nhớ lại, hồi tháng 3-1975, có bao nhiêu dịp thuận tiện để đi ra ngoại-quốc, nhà tôi không chịu đi, cứ bảo rằng mình là thành phần chuyên-môn, mình ở lại để giúp quê-hương xứ sở, có gì đâu mà sợ. Hơn nữa, nhà cửa cũng vừa mới tạo dựng xong, và mẹ tôi lại không chịu đi. Vì vậy, gia-đình ở lại nên mới khổ sở như ngày nay. Nhà tôi bảo: “Anh đã tính trật con toán rồi, nay thì để cho em quyết-định.” Lúc đó cháu lớn được 11 tuổi, hai cháu kế thì 9 và 7 tuổi, còn cháu út mới 1 tuổi.

Trong hai năm, chúng tôi chưa tìm được cơ-hội nào. Đến đầu năm 1978, nhà tôi đi công tác tại Hà-Nội, mẹ và chị tôi cùng chồng đi về quê, ở nhà chỉ còn mình tôi và đàn con cháu 7 đứa. Một hôm, bà chị họ bảo nhỏ tôi: “Có chuyến vượt biên, em muốn tham gia không?” Rồi bà ấy nói rõ cách thức đi và đóng tiền...

Tôi xin người chị họ cho về nhà suy nghĩ rồi sẽ trả lời ngày hôm sau. Tôi dự tính cho đứa con

trao lớn đi, lúc đó cháu vừa tròn 13 tuổi. Cái khó là làm sao thuyết-phục được nó. Tôi gọi riêng cháu và nói: “Con à, mẹ tính cho con vượt-biên, con có chịu không?” Thằng bé ngó-ngẩn nhìn tôi, tôi nói thêm: “Một mình con đi thôi, còn ba mẹ và các em thì ở lại.” Nó lắc đầu lia-lịa: “Thôi đi mẹ à, đi thì cùng đi hết, ở lại thì cùng ở, con không đi một mình đâu!” Tôi cố nên lên đủ lý lẽ để thuyết-phục nó, nhưng nó khăng-khăng từ chối. Nó còn nói: “Con chỉ cần sống gần ba mẹ và các em là đủ rồi, ăn cơm với rau muống cũng được!” Cuối cùng tôi bảo cháu: “Con còn nhỏ, nếu đi có bị bắt cũng không sao, chứ ba con có bị gì là đi học tập suốt ơn đi, không những cho tương-lai của con, mà còn cho cả đàn em con nữa. Mẹ tin là con sẽ thành-công.”

Yếu-điểm của nó là rất thương tôi và nghe lời tôi. Cuối cùng, cậu ta chịu. Thế là tôi chuẩn-bị cho cháu vượt-biên. Tờ mờ sáng, tôi đưa cháu đến chỗ hẹn, hành-trang chỉ là một cái xách tay nhỏ. Ngồi trên xích-lô, tôi không ngừng nhìn lên cháu, nước mắt tôi cứ tuôn trào. Cháu thì hỏi tôi liên miện, về lo-lắng. Để trấn-an cháu, tôi đành phải nói vài câu an-ủi, còn trong lòng thì rối như tơ vò. Tôi đã làm một chuyện ngoài sức tưởng-tượng.

Nhìn cháu khuất dạng theo đoàn người ra đi mà lòng tôi tê-tái. Về đến nhà, tôi ngồi thờ người như một cái xác không hồn.

Chiều hôm đó, nhà tôi đi công-tác từ Hà Nội về. Các con ra mừng, thấy thiếu đứa con lớn, nhà tôi hỏi: “Còn T. đâu, sao không thấy?” Tôi ảm-ố chưa kịp trả lời thì chị tôi đã nói: “Nó đi vượt biên rồi!” Nhà tôi lặng thinh, chị tôi còn tiếp thêm: “Cô này tuy ít nói chớ làm chuyện động trời không hà!!”

Tưởng đâu mọi chuyện êm xuôi, ngờ đâu tối đến, cháu T. lò mò trở về. Quần áo lấm lem, mặt mày bơ phờ, sợ hãi. Thì ra chuyến đi bị bại-lộ, cháu chạy trốn chết mới về được đến nhà, nhưng cũng may, tiền không bị mất.

Sau chuyến đi công-tác Hà Nội, nhà tôi rất bi-quan cho tình trạng đất nước, nên quyết-định ra đi vì tương-lai của con cái. Chúng tôi bất chấp nguy-hiểm, dù biết nếu bị bắt sẽ bị kết tội phản quốc.

Thế rồi nhà tôi cùng hai cháu lớn ra đi, tôi ở lại với hai cháu nhỏ. Ba cha con đến được bến bờ tự-do. Hai năm sau, gia-đình chúng tôi được

đoàn-tụ. Thời-gian xa nhau là giai-đoạn thử-thách, cho chúng tôi cơ-hội kiểm-điểm ưu khuyết điểm trong những năm dài chung sống. Nó giúp chúng tôi sửa sai hoặc bồi-dưỡng cho tốt hơn để cùng nhau chung sống cho trọn nghĩa vợ chồng.

Qua đến Canada tôi cứ làm nghề các bà mẹ VN đều làm mà không cần học cours hoặc đến trường gì cả. Nghề này rất hiếm ở những nước văn minh tiên tiến: nghề nội trợ. Hồi xưa lúc cưới tôi, nhà tôi thường bảo nghề của tôi Nữ Hộ Sinh thì để giành đó khi nào ảnh chết thì lấy ra làm mà nuôi con. Nhưng tôi cũng tranh đấu hành nghề được vài năm. Thời gian trôi qua các cháu đều học khá cả, đua thì vào Trung học, đua vào Đại học. Hè thì các cháu làm hè để kiếm tiền túi hầu đỡ gánh nặng cho cha mẹ. Điều mà tôi mừng nhất là các cháu hòa thuận và thương yêu nhau. ban ngày thì đi học đến tối thì quây quần cùng nhau học. Tôi thì đọc sách rả lại Pháp Văn, lâu lâu tôi cũng chen vào vài mẩu chuyện, nào chuyện đời chuyện đời để nhắc nhở các cháu chớ không dám giảng "moral suông" sợ chúng không nghe còn chê mẹ quê thì mất trách nhiệm. Tôi cứ nói với các con tôi hoài ở đây học không phải dễ nhưng nếu cố gắng thì cũng dễ thành công nhưng học làm người thì rất là khó...(Nhà tôi lúc ấy làm đêm).

Còn về giải trí, chơi thì cùng chơi chung, mùa đông thì đi patin ski, hockey, mùa hè thì đá banh. Đá banh thì chia làm hai đội. tôi và nhà tôi giữ "goal", 4 cháu là cầu thủ.

Nay các cháu đều thành nhân cả, có công ăn, việc làm đang hoàng. Nhà tôi làm công chức cho tỉnh bang Quebec, sách xách ô đi chiều xách ô về. Mỗi năm 2 lần nhà tôi cùng các cháu hùn nhau gửi tiền về VN cho các bác cô dì bên ấy.

Có một chuyện đến nay mà có thể cả đời tôi không bao giờ quên. Hôm ấy tôi nhận được một lá thư từ VN. Chị tôi bảo cần một số tiền cũng khá nhiều. Tôi hơi chới với vì tôi mới gửi tiền về tháng trước, nay không lẽ lại bắt con hùn để gửi về nữa sao. Tôi không biết tính sao vì không gửi thì tội nghiệp cho chị tôi quá. Tôi chưa dám nói cho nhà tôi biết. Chiều, thằng con trưởng gọi điện thoại về thăm. Ngày nào nó cũng gọi điện thoại về, ngày thường thì thăm mẹ vài phút, ngày nghỉ thì nói lâu hơn. Tôi kể sự tình cho nó nghe và bảo để từ từ mẹ giải quyết. Ai ngờ hai ngày sau tôi nhận được thư của nó kèm theo tấm chi phiếu. Đọc xong tôi cảm

động đến bật khóc. Thư con tôi như sau:

" Đây là một cơ hội mà thằng con của mẹ có dịp báo hiếu thêm một lần nữa công ơn sanh thành dưỡng dục mà mẹ dành cho tụi con trong mấy chục năm qua. Tình thương của mẹ đã có một tác dụng kỳ diệu. Đồng tiền do con làm ra mà góp phần cho mẹ sống hạnh phúc hơn hoặc xóa bỏ phần nào sự lo buồn của mẹ thì con nghĩ không có cuộc đầu tư nào có ý nghĩa hơn. Trên đời này mẹ là người duy nhất con đối xử bằng tình thương và lòng mang ơn mà không dùng một chút lý trí nào hết. Vì vậy mà con thương mẹ thật nhiều và chỉ chờ dịp để báo hiếu. Cám ơn mẹ đã cho con một sự giáo dục cao đẹp: đó là lòng hiếu thảo và biết ơn."

Nên biết thằng con trưởng của tôi đệ nhất hà tiện vì nó tiêu tiền cẩn thận lắm. Các em vẫn gọi nó là "ông kẹ". Điều mà tôi hạnh phúc thêm nữa là 3 nàng dâu của tôi, cô nào cũng dễ thương và biết điều cả, lại thêm hai cháu nội xinh xinh.

Tôi thường nói với chúng: ba mẹ mãi nguyên lắm rồi vì thấy gia đình tụi con hạnh phúc. Anh em tụi con giờ này vẫn còn hòa thuận như ngày còn bé.

Cám ơn Trời Phật đã cho gia đình tôi nhiều điểm phúc quá.

